

KEATON-BOLL

Av: Kerstin Eriksson, 1999
Publicerad i Springertidningen nr 4 -07

Jag har tre hundar. Två svarta mellanpudlar, Baloo (9 år), Wilbur (9 mån) och en brun-vit engelsk springerspaniel, Keaton (4 år). Jag älskar alla mina hundar precis lika mycket.

Keaton är jag dock även förälskad i. Han är den goaste i hela världen, i hela universum. Det finns inte en hund som är så vacker som han. Det finns inte en hund som så ofta har lockat mig till skratt. Det finns inte en hund som jag så ofta har svurit åt. Jag har förbannat honom. Jag har slitit mitt hår.

Jag är inte den som förespråkar hårda uppfostringsmetoder, men jag har hotat att slänga honom i väggen så att det säger splash! Jag har också handgripligen lyft honom rakt upp i luften. Burit honom med en hand i nackskinnet och den andra i "ryggskinnet" bort från det där jag åtskilliga gånger sagt åt honom att han ska låta bli. Jag har läst att hundar tycker det är obehagligt när marken försvinner ifrån deras tassar. Efteråt ruskade Keaton inte ens av sig detta eventuella obehag.

Keaton innehar två egenskaper som en god jakthund bör ha - han är envis och han är fokuserad. Har han en gång fått för sig något så gör han det. Inget kan komma i hans väg. Alla hinder forceras vad de än månne vara. Och han lägger inte ens märke till att dom fanns där. Möjligtvis kan han tycka att det var något som tog emot lite.

Ibland träffar jag på en tjej med två väluppfostrade springrar. En dag när jag mötte henne passade jag på att fråga om hennes hundar var busiga (läs: oövervinnerligt jobbiga) som unghundar. "*Emil..*", svarar tjejen, och nickar mot hunden som sitter snett framför henne i slakt koppel. Hunden iakttar lugnt gatuvimlet, "*... han har alltid varit mycket lyhörd...*" När jag lyssnar på springertjejen som berättar hur lättlärd Emil är, tänker jag: "Aha! Det är Simon som är busfröet i familjen!" "*Simon...*", fortsätter tjejen, och vant vänder sig snett bakåt åt vänster. Simon ser genast upp på sin matte med förväntansfull blick. "*... han har alltid sedan han var en liten valp jämt varit en halvmeter bakom mig*"

Mitt självförtroende som hundmänniska sjönk som en sten långt under nollpunkten. Helst skulle jag vilja försvinna från platsen så tyst och diskret som möjligt. Keatons högljudda och ystra lekinviter med kraftiga och oberäkneliga ryck i kopplet än åt det ena, än åt det andra hållet försvårade min önskan en smula.

Jag läste i Springertidningen att vid tre års ålder så kanske även den vildaste springerhane har lugnat ned sig. Åhh! Vad jag har längtat till hans 3-års dag. Äntligen var den här. "*Kanske lugnat ned sig*", stod det i tidningen. Och det stämde ju. "*Kanske*" alltså.

Ett år har gått. Keaton är fyra år. Han har nu förstått att det är mattes ord som gäller. Fast visst händer det fortfarande att han drabbas av akut plötslig och total dövhet. När han sedan kommer till mig (efter att jag har skrikit mig hes) är det med en blick som säger: "*Men varför ropar du inte på mig om du vill att jag ska komma. Jag är väl ingen tankeläsare heller. Det är bara att ropa det!*"

Keaton har tre stora intressen: Flickor, tennisbollar och mat. Bollar och mat är på delad andra plats. Anledningen att han oftast först väljer att äta beror på att det tar ju endast högst två sekunder. Sedan har han all tid i världen för sina älskade bollar.

Keaton har hittat på ett eget bollspel. Vi människor kallar det för "Keaton-boll" (Jämför seriefigurerna Kalle och Hobbes "Kalle-boll"). Spelet utövas hemma hos mina föräldrar. Huvud-spelplanen är vardagsrummet. Det hela går ut på att Keaton tar en tennisboll. Han släpper den vid en av sofforna, så att bollen rullar in under soffan. Keaton slänger sig ned med framkroppen för att putta bollen som ligger under soffan med framtassarna så att bollen rullar ut på andra sidan. Med en hiskelig fart kravlar sig Keaton upp och rusar runt för att ta emot bollen som fortfarande är i rörelse på andra sidan soffan.

Denna procedur upprepas otaliga gånger. Lagg märke till precisionen i själva släppandet av bollen. Den

får ju inte rulla in för långt under soffan så att framtassarna inte når den.

Det finns tre svårighetsgrader. Svårighetsgrad 1: Fåtöljen. Svårighetsgrad 2: Den två-sitsiga soffan. Svårighetsgrad 4 (!): Den tre-sitsiga soffan, som står längs en vägg. Följdaktligen måste Keaton med all kraft pressa sig mellan soffryggen och väggen för att nå bollen.

En annan del utav "Keaton-boll" är att försöka få in så många tennisbollar i munnen som möjligt. Keatons rekord är tre bollar. När han var yngre försökte han ideligen få in fler. Men det gick inte. En boll åkte hela tiden ut ur munnen när han försökte pressa in den fjärde.

Keaton har nu insett sina begränsningar och nöjer sig med att istället dribbla den fjärde bollen framför sig med framtassarna. Ibland råkar han få in bollar i de gamla kängorna som han har fått. Med tur eller skickligt vet inte jag. Hur som helst, när detta händer är det frivarv. Överlycklig springer Keaton varv efter varv genom hallen, köket och vardagsrummet med den bollfyllda kängan i munnen.

Jag vill poängtera att vi människor har inte på något sätt uppmuntrat Keaton till detta bollspel. Utan han leker själv. Timme ut - timme in. Vi människor har nu hittat på en ny del i "Keaton-boll". Keaton själv begriper inte varför vi tycker just den delen är så förbaskad rolig. Den kallas för - "Paus".

Det händer att vi människor vill sitta i sofforna för att se på TV, läsa tidning eller fika i lugn och ro, utan att ideligen bli brutalt knuffad av en 23-kilos springer som far omkring våra ben i jakt efter bollen, så att soffor och bord med diverse prylar flyger omkring. Det är ett under att inget har gått sönder.

När det är "Paus" lägger vi upp en boll på det "förbjudna stället". Tillexempelvis ett bord. Keaton sätter sig nedanför och stirrar på bollen. (Att det finns 20 andra bollar i rummet bryr han sig inte om.) Bollen på "det-förbjudna-stället" har nu förvandlats till "Guld-bollen" (enligt Keaton). Då och då ger Keaton den som sitter närmast en snabb blick. Sedan fortsätter han sitt stirrande på den upplagda bollen. Människan rör sig. Keaton rycker till. "*Näh!*". Oturligt nog för Keaton var rörelsen bara för att vända bladet i tidningen eller för att klia sig på näsan. Inte för att sätta bollen i spel igen. Keaton rättar till bakbenen. Han är åter i startposition. Han är beredd!

Ofta tycker Keaton att nu har väl i alla fall bollen varit i "Paus" alldeles för länge. Högljutt skäller han i protest till domaren. Men som vanligt är det ju domaren som dömer.

Ibland blir Keaton tvungen att springa in i vattendepån. När han hastigt böjer sig ned för att få i sig vätska märker han att han fortfarande har bollar i munnen. "Plums!", "Plums!" och "Plums!". Tre tennisbollar guppar nu i vattenskålen medan Keaton dricker.

Bollarna har med tiden blivit ganska smutsiga. Av damm, grus, jord (de används även utomhus) och av Keaton-dregel. Vet ni hur äcklig en sådan tennisboll blir när den är dyngsur? Vi människor har bestämt att en sådan boll *alltid* är i "Paus-läge". Keaton däremot ifrågasätter denna regel. För en sådan boll borde vara värd som minst *två* "Guldbollar". Är den också trasig har den minst platina-värde. Att det finns 50 andra bollar i huset bryr han sig inte om. "*Tänk, Platina-boll!!*"

Andra tillfällen som Keaton försynt (hm) lägger in en domarprotest är när någon av pudlarna studsar en boll: "*Näe! Baloo/Wilbur ska faktiskt sitta på avbytarbänken. De får inte ha "Guld-bollen!"*"

Om någon av pudlarna är med och spelar så har de givetvis tagit "Guld-bollen". "*Ja, annars hade de väl inte tagit just den bollen!*", resonerar Keaton. "Studs!", "Studs!" och "Studs!". Keaton släpper de tre bollarna han själv har i munnen och protesterar. Vilt och förtvivlat. De 100 andra bollarna som finns i huset är nu totalt värdelösa.

Då och då (alldeles för ofta tycker vi människor) lägger Keaton självmant upp bollen på "det-förbjudna-stället". Och därmed är bollen i paus-läge. Att Keaton gör så beror alltså INTE på att han är trött och tycker det är dags för vila, utan för att sätta igång oss människor. Reglerna är nämligen så att om bollen är offside (= bollen är onåbar för Keaton. T ex den har råkat rulla in under någon låg möbel eller studsat upp på nedersta bokhyllhyllan), så måste vi människor göra inkast.

Vi däremot tycker att denna regel bör ses över något. För om Keaton gör avsiktlig offside bör han istället få poängavdrag plus att han måste försaka minst en boll. Keaton envisas förstås och vidhåller det faktum att bollen är i offside. Hur den har hamnat där har absolut ingenting med saken att göra.

Människorna SKA göra inkast. Keaton och vi kommer nog tvista om denna regel för alltid.

Min bror är i Keatons ögon "Lekfarbror" alternativt domare. Ibland när vi kommer till mina föräldrar så är inte Lekfarbror/domaren hemma. När Keaton upptäcker detta lägger han sig ned i hallen. Han är så förtvivlad och besviken. "*Varför skulle vi då åka hit för?*", suckar Keaton. Emellanåt hoppar han upp i soffan för att titta ut genom fönstret. "*Nu kanske?!*", men nä ingen lekfarbror.

Keaton lägger sig ned igen.

"*Men vad var det?*" Keaton far upp till fönstret. "*Titta! Är det? Vad är det för bil som kommer? Är det?*" Keaton svans viftar. "*Jo! Det är det!!*" Svansen viftar nu som en propeller. Keaton flyger ner från soffan som med en duns studsar mot väggen. Keaton slirar i höger-svängen in i hallen. Djupa rivmärken i parketten. Den långa hallmattan hamnar i en stor hög halvvägs in i köket.

En blixtnabb hälsningsnos på Lekfarbror. Sedan en helomvändning. Keaton far runt som en tornado i huset för att samla ihop så många tennisbollar som möjligt. Och det är BRÅTTOM! LEKEN BÖRJAR NU! NU BÖRJAR L-E-K-E-N!!! VRGRVAFF!!*

* Det dämpade ljudet av en springer som upphetsat skäller till med munnen full av tennisbollar.

EPILOG

aug 2005

Keaton har nu hunnit bli 10 år. Han spelar inte längre "Keaton-boll" hemma hos mina föräldrar. Dock har han fortfarande samma stora passion för tennisbollar. I somras när vi hade 10-års kalas, fick han ett bollhav fylld med dessa runda fina gula och åtrovärda bollar. Jag tror att han tyckte att kalaset var mycket lyckat - gott käk och BOLLHAV! Keatons svans viftade precis HELA KVÄLLEN. Han var *så* lycklig.

Tidigt följande morgon undrade jag vart han hade tagit vägen. När jag såg ut mot bollhavet (en stor well-pappkartong), som stod kvar ute på gräsmattan, upptäckte jag att den rörde på sig. Keaton hade helt själv gått dit och lagt sig i kartongen för en stunds stilla samkväm med sina älskade tennisbollar.